

og jeg er ganske klar over, at dersom de skal drages ind under Loven nu, maa der træffes særlige Foranstaltninger, da disse Lærlinge ikke kan gennemføre deres Lære paa eet Sted, naar de skal faa en tilstrækkelig Uddannelse.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at jeg havde gjort mig skyldig i en Huskefej, idet jeg vel vidste, at Fabrikloven var vedtaget i 1873. Ja, det vidste jeg meget vel. Men naar jeg nævnte Fabrikloven, tænkte jeg paa den Revision af Fabrikloven, vi fik i 1913, hvorved der blev truffet langt videregaaende Bestemmelser og effektive Bestemmelser om Tilsyn med Lærlingene i de store Virksomheder.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet rettede det Spørgsmaal til mig: Hvad er det i Lovforslaget, der vil gøre Haandværkeruddannelsen ringere? Jeg havde nemlig udtalt, at Forholdene vilde blive ringere, dersom dette Lovforslag blev vedtaget. Hvis det ærede Medlem har noget Kendskab til Haandværkerfaget, antager jeg, han vil give mig Ret i, at hvis man fastsætter saa vidtgaaaende Bestemmelser overfor Haandværkermestrene som dem, det foreliggende Forslag indeholder, saa vil der ske det, at de dygtige, de gode og samvittighedsfulde Mestre, der har otret en Del paa deres Lærlinges Uddannelse, for Fremtiden overhovedet ikke vil inddrage sig paa noget Lærlingeforhold, og saa bliver der kun dem tilbage — og dem har der jo været adskillige af —, der søger Fordel for dem selv af deres Lærlingehold. Jeg tillader mig at spørge den ærede Ordfører, om han ikke ogsaa tror, at Lærlingeforholdet her i vort Land derigennem vil blive gjort ringere. Jeg behøver f. Eks. blot at pege paa Burmeister & Wains Lærlingskole, hvorigennem der aarlig ofres store Beløb paa at give Lærlingene den bedst mulige Uddannelse. Jeg vilde tro, at en saadan Virksomhed vilde betænke sig noget paa at antage Lærlinge, saafremt den blev underkastet de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser.

Den ærede Ordfører oprullede i Gaar et Billede af, hvorledes han nærmest havde tænkt sig en ideel Lærlingelov, og vi har i Dag hørt et Par Udtalelser i samme Retning. Skoleundervisningen skulde foregaa om Dagen, man vilde have truffet lovmæssige Bestemmelser om Ferietiden, og man vilde have fastsat en fast Ugeløn for Lærlinge. Det var Idealet, og det kunde maaske være meget rart at faa det gennemført, men maa jeg blot dertil knytte den Bemærkning, at i saa Fald vilde under alle Omstændigheder

Bestemmelser om en Revision af Lærlingeloven være overflødige i Fremtiden, for der vilde ingen Lærlinge blive holdt, og der behøvedes saa heller ingen Lærlingelov. Nej, man kan ogsaa gaa for vidt. Man tror at kunne fastsætte Bestemmelser for Mestrene alene, og man kan ogsaa fastsætte saa mange Bestemmelser, man vil, men een Ting kan man ikke, og det er at tvinge Haandværkermestrene til at holde Lærlinge, det kan man ikke.

Den højtærede Socialminister omtalte forskellige Forhold og — lad mig sige det straks — tog meget forstaaende derpaa. Han mente, at min Kritik af Lærlingekommissionerne var ubegrundet, og sagde, at det var ikke noget Unikum, at man ikke var hverken næringsdrivende eller Lønarbejder. Den højtærede Minister pegede i denne Forbindelse paa Politimestrene. Men Politimestrene har jo netop Tilsynet med Lærlingene for Øjeblikket, og naar man ikke kan finde andet, hvorfor saa ikke beholde den Ordning, man har? Et saa stort og omfattende Maskineri som Lærlingekommissionerne, hvortil man for øvrigt efter Lovforslaget kan tage lønnet Medhjælp, finder jeg ganske unødvendigt.

Det glæder mig at høre Ministerens Udtalelse i Dag om, at han kan forhandle med Hensyn til Læretiden. Der er derfor ingen Grund til at gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal. — Det har ingen ringe Betydning, at Pligten til Underhold for Lærlingen i Sygdomstilfælde udstrækkes til 6 Maaneder i Stedet for 3 Maaneder nu, det har tværtimod stor Betydning for Læremestrene. — Ministeren sagde, at Forholdene var ikke heldige, der var ikke Frihed for Erhvervene herhjemme, det nuværende Samfunds frie og lige Adgang til Erhverv gælder ingen Steder. Og dette er for saa vidt rigtigt. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremdrog forleden Forholdeneovre ved Kolindsund, og jeg vil i den Forbindelse give den højtærede Minister Ret i, at der er ikke lige og fri Adgang til Erhverv herhjemme.

Jeg har saa til Slut et Par Ord at sige om det lille Citat, jeg tillod mig at læse op i Gaar, og som den højtærede Minister nu i Dag har givet Forklaringen paa. Den højtærede Minister forklarede, at den af mig fremdragne Udtalelse til en Journalist fra „Klokken 5“ den 22. Januar var begrundet i en Artikel i „Berlingske Tidende“, og dette er jo rigtigt, det staaar anført i Artiklen. Saa spurgte den højtærede Minister mig direkte, om ikke den Slags Kritik kunde vække nogen Indignation, hvortil jeg nikkede, og Ministeren sagde, at jeg